

Борислав Пекић је једном приликом записао да је највећи недостатак у нашем политичком животу што немамо много људи од уверења спремних да их доследно бране и то уз прихватање личног жртвовања. Збиља, ко је данас у савременој Србији спреман да се без остатка и приземних политичких калкулација заложи за начела и уверења у која искрено верује и заступа.

Веома је тешко међу данашњом тзв. владајућом политичком класом и опозиционом страначком „елитом“ наћи људе који свој стварни „ауторитет“ и углед не граде на политичкој пијаци већ на снази и аутентичних демократских убеђења и доследности. Јер увек се на крају свих политичких комбинација и калкулација ради о недостатку начелности и моралности, недостатку осећаја да је у политици неопходно бранити пре свега основне демократске и цивилизацијске вредности. Једино тако се може стварати функционална демократска политичка култура у којој ће бити могуће да вође наших партија морају да јавно одговарају за изговорену реч или своје недемократске поступке.

Неприкосновеност наших малих и великих политичких вођа се једноставно не доводи у питање, а сама могућност њиховог евентуалног извињења се тумачи као слабост показана у дневнополитичким обрачунима. То нам је јасно показало и понашање Чедомира Јовановића који је једва кроз зубе промрсио неку врсту извињења представницима афричких земаља за своју очиту расистичку изјаву поводом посете министра Вука Јеремића Африци. Он није нашао за сходно да призна своју грешку већ је наставио свој политички обрачун са Вуком Јеремићем смештајући тај сукоб у његову „знамениту“ борбу за развијање складних међудржавних односа у нашем региону.

Неприкосновеност наших малих и великих политичких вођа се једноставно не доводи у питање, а сама могућност њиховог евентуалног извињења се тумачи као слабост показана у дневнополитичким обрачунима.

Тим више је оставка Весне Пешић на место председнице Политичког савета ЛДП-а нека

врста преседана у нашем политичком животу, али и подсећање да је лични морални и начелни гест политичке доследности од суштинске важности за демокртски развој нашег друштва. Она је својом оставком показала да постоје темељна политичка и демократска начела која се морају поштовати и да је неопходно повлачити озбиљне консеквенце за јавно изговорену реч, а то се посебно односи на дебате у Парламенту , јер наше институције морају да буду средишно место за развој политичке културе. Весна Пешић је и сама била спремна да се извини за непримерене рећи које је упутила Емиру Кустурици.

Очито је да се ради о дубљем концепцијском и програмском сукобу унутар иначе монолитне Либерално демократске партије али и јасном показатељу да су наше партије устројене на истоветни начин – неприкосновени страначки вођа и његова послушничка олигархијска свита која безрезервно подржава неприкосновеног партијског вођу. Лидер ЛДП-а је несумњиво показао да не може да се издигне изнад постојећег доминантног ауторитарног вођења странке јер о томе најбоље сведочи његова изјава да је он довољно трпео критичко мишљење Весне Пешић, и да од његове добре воље зависи и њен даљи опстанак у српском парламенту. Да ли се Чедомир Јовановић као велики заступник либерално-демократских политичких идеја запитао колико је својим досадашњим политичким деловањем и ауторитетом допринела изборном успеху ове странке. Изгледа да је и Весна Пешић постала народни посланик само милошћу и доброј вољи овог либерално-демократског партијског вође.

Однос према Весни Пешић и бахато и осионо понашање Чедомира Јовановића само нам говори да у нашој политици и даље нису на цени људи који слободно и критички мисле, али и да се дугогодишњи и угледни политички и јавни радници посматрају и третирају као послушни партијски пиони.

Однос према Весни Пешић и бахато и осионо понашање Чедомира Јовановића само нам говори да у нашој политици и даље нису на цени људи који слободно и критички мисле, али и да се дугогодишњи и угледни политички и јавни радници посматрају и третирају као послушни партијски пиони.

У свакој политичкој култури постоје личности који својим критичким ставом и моралном доследношћу управо граде демократски потенцијал и темељне вредности једног друштва. То су личности које спадају у ред моралних узора и врлина, и без њиховог уважавања не може се створити стабилан демократски систем. Али у нашој политици ово неписано правило одавно не важи, зато се може и дешавати да страначки лидери немају осећај основног поштовање према људима који нису дневна политичка потрошна

добра. О томе нам сведочи и недавни призор у Народној скупштини јер Весна Пешић је у скупштинској сали седела сама, изолована и то у последњем реду ван своје посланичке групе. Она је прокоментарисала ову ситуацију рекавши да неће напустити редове либерала и да неће вратити посланички мандат јер није њу створио Чедомир Јовановић. Очигледно је да он не дели овакво мишљење.

То су личности које спадају у ред моралних узора и врлина, и без њиховог уважавања не може се створити стабилан демократски систем.

Без обзира на то што се са многим ставовима Весне Пешић не слажем – посебно у односу на схватање националног питања, решавање косовског проблема, суочавања са прошлошћу – мора се рећи да је њен дугогодишњи политички ангажман прави пример политичке доследности у истрајавању на одржавању и подстицању критичког начина мишљења. Она је и данас остала један од ретких критичких гласова и заступника разградње партитократског начина владања апсолутно доминантног у нашем савременом политичком животу.